

РЕШЕНИЕ

№ 4136

гр. София, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ

при участието на секретаря ЙОРДАНКА Г. ЦИКОВА
като разгледа докладваното от КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ Гражданско дело № 20221110163616 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на К. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: АДРЕС срещу ЧСИ У. К. Д., с адрес: гАДРЕС, с която се иска ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 510 лева- обезщетение за настъпили вреди от противоправно действие на ЧСИ Д. на 07.10.2022 г.

В исковата молба се твърди, че при ответницата в качеството ѝ на частен съдебен изпълнител е образувано изп.д. №2022***04001136. Сочи се, че на 07.10.2022 г. ответницата е наложила запор върху вземанията на ищцата по личната ѝ банкова сметка в „*банк“, по която сметка постъпва пенсията ѝ за осигурителен стаж и възраст. Ищцата твърди, че е запорирана сумата от 520.95 лева, размерът на пенсията ѝ е 720.95 лева и вследствие на това тя получила само сумата от 200 лева. Твърди се, че по този начин е нарушен чл. 446 от ГПК, тъй като несеквестрируемия доход на ищцата е в размер на 710 лева. Претендират се вреди в размер на 510 лева.

Представят се писмени доказателства.

Претендират се разноси.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран отговор на исковата молба, с който иска се оспорва по основание и размер. Оспорва се, че ЧСИ У. Д. е извършила незаконосъобразни действия и/или бездействия по изпълнително дело № 2022***0401136, че ищцата е претърпяла имуществени вреди и пропуснати ползи, че има причинна връзка между действия и/или бездействия на ЧСИ и претендираните от ищцата имуществени вреди и пропуснати ползи, че по изп. дело са запорирани несеквестрируеми суми.

Твърди се, че Изп. дело № 2022***0401136 е образувано по молба на вискателя „ФИРМА“ЕАД, седалище гр.София, въз основа на Изпълнителен лист от 16.06.2022г., издаден по гр. дело № 55395/2019г. на СРС, 141-ви състав, срещу длъжниците К. Г. Г. и ЕТГ като на съдебния изпълнител са възложени правомощия по чл.18 ал.1 от ЗЧСИ. Поддържа се, че по делото до ищцата К. Г. Г. е изпратена покана за доброволно изпълнение, като на осн. чл.507 ал.1 от ГПК са изпратени и запорни съобщения до „БАНКА ***ЕАД, „* БАНК“

ЕАД и „*БАНК“ АД. По изп. дело, в резултат на наложените запори на сметки на ищцата в трите горепосочени банки, не са постъпили никакви суми.

Сочи се, че в запорните съобщения до банките са изрично е включен текста: „Запорът ДА НЕ СЕ счита наложен върху суми по банковите сметки на длъжника, постъпващи от Националния осигурителен институт или имащи характера на трудово възнаграждение, социални помощи и обезщетения, с изключение на суми, имащи горния характер, но оставени за съхранение в банката в период, предхождащ месеца на налагане на запора и обезщетение при пенсиониране.“

Сочи се, че при налагане на запор на банкови сметки /а и впоследствие/, съдебният изпълнител няма данни за наличностите на сумите и движенията по сметките на длъжника /от които данни може да се направи извод дали има налични спестявания, дали периодично постъпва пенсия, трудово възнаграждение и в какъв размер, дали евентуални суми от пенсия или трудово възнаграждение са постъпили по-рано от един месец преди налагане на запора - аргумент от чл.446а ал.1 от ГПК и др./. Съгл. чл.446а ал.2 от ГПК, запорното съобщение не поражда действие по отношение на помощите и обезщетенията по ал. 1 изцяло, както и спрямо пенсията до размера на минималната работна заплата, освен за задължения за издръжка. Посочените в чл.446а ал.3 и ал.4 от ГПК задължения са задължения на банката, а не на съдебния изпълнител.

Заклучва се, че ако действително „*банк“ АД е блокирала несеквестируеми суми съгл. чл.446а ал.1 от ГПК, то ищцата би могла да търси обезщетение за вреди, но не причинени от ЧСИ У. Д., а причинени от банката, в резултат на неправилно изпълнен запор.

Претендират се разноски.

Софийският районен съд, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Ищецът на К. Г. Г. и третото по делото лице ЕТГ от една страна и „ФИРМА“ ЕАД са били страни по гр.д. № 55395/2019 г. на СРС. Въз основа на влязлото в сила решение на 16.06.2022 г. е издаден изпълнителен лист в полза на „ФИРМА“ ЕАД срещу К. Г. Г. и ЕТГ за сумата от: 368.99 лева, представляваща сторени разноски в производството пред първата инстанция и сумата 73.82 лева, сторени разноски в заповедното производство.

По молба на вискателя „ФИРМА“ ЕАД от 29.06.2022 г. е образувано изп.дело № 2022***04001136. по описа на ЧСИ У. Д., рег. № *** в КЧСИ. С молбата е възложено на съдебния изпълнител да извършва всички действия по чл. 18 от ЗЧСИ.

Със запорно съобщение, с изх. № 14708/11.07.2022 г., отправено до „*банк“ АД е наложен запор върху всички банкови сметки на длъжника К. Г. Г. до размера на сумата от 516.08 лева, изчислена към 25.07.2022 г.

Изрично е посочено в запорното съобщение „Запорът да не се счита наложен върху суми по банковите сметки на длъжника, постъпващи от Националния осигурителен институт или имащи характера на трудово възнаграждение, социални помощи и обезщетения с изключение на суми имащи горния характер, но оставени на съхранение в банката в период, предхождащ налагане на запора и обезщетение при пенсиониране“

С молба вх. №22734/22.07.2022 г., входяща от „*банк“ АД в деловодството на съдебния изпълнител, банката признава вземането, върху което се налага запор за основателно. В молбата е посочено, че по запорираната сметка К. Г. Г. получава пенсия.

Ищцата е представила по делото банково извлечение за движенията по банковата й сметка към, 28.10.2022 г., като видно от същото на 07.10.2022 г. по сметката й в „*банк“ АД е постъпила сумата от 720.95 лева с основание – „пенсия за месец 10“. На 10.10.2022 г. ищцата е изтеглила от АТМ устройство сумата от 200 лева.

Видно от представеното от ищцата удостоверение от „*банк“ АД по банковата й сметка е наложен запор върху сумата от 516.08 лева.

Не се твърди, а и не се установява от приложеното изпълнително дело банката

вследствие на наложения заповор върху банкова сметка да е превела на съдебния изпълнител каквито й да е суми.

Въз основа на установената фактическа обстановка, се налагат следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.446, ал.1 от ГПК, доходите от възнаграждение за труд и от пенсия са напълно несеквестрируеми до размера на минималната работна заплата за страната, а над този размер са частично несеквестрируеми. Съгласно чл.446а, ал. 1 от ГПК, ако доходите са постъпили по банковата сметка на длъжника (както е в случая), тяхната несеквестрируемост (пълна или частична) ще се запази само, ако сумата е постъпила по банковата сметка не по-рано от един месец от налагането на заповор. Съгласно указанията по приложението на закона, дадени в т. 13 на ТР № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, натрупаната наличност по сметката преди постъпването на последното по ред „плащане“ е секвестрируема, тъй като се е трансформирала в спестявания на длъжника.

Следователно, ако средствата от възнаграждение за труд и от пенсия са постъпили по банковата сметка на длъжника след налагането на заповор, както и един месец преди това, за тях се прилагат правилата за пълна и частична несеквестрируемост по чл. 446 от ГПК и чл. 446а от ГПК. Ако обаче средствата са постъпили по банковата сметка преди един месец от налагането на заповор, то те са напълно секвестрируеми. Напълно секвестрируеми са и средствата, неизтеглени от длъжника преди постъпване на последното по ред плащане.

Налага се изводът, че налагането на заповор на сметките на длъжника само по себе си не е незаконосъобразно и не е в противоречие с разпоредбите относно несеквестрируемия доход на длъжника, ако изпълнението върху постъпленията по тези сметки се извършва при спазване разпоредбите на чл.446 и 446а от ГПК. В този смисъл е и разпоредбата на чл.446а, ал.2 от ГПК- „заповорното съобщение не поражда действие по отношение на помощите и обезщетенията по ал. 1 изцяло, както и спрямо пенсията до размера на минималната работна заплата, освен за задължения за издръжка“. За целта банката следва да съобщава на съдебния изпълнител причините за неизпълнението на наложения заповор до размерите по чл.446 ГПК, съответно- че по заповорената сметка на длъжника постъпват доходи от пенсия или възнаграждения за работа, а от своя страна и съгласно разпоредбата на чл.446а, ал.5 ГПК, в едноседмичен срок от получаване на това съобщение, съдебният изпълнител уведомява банката за частта, която следва да се превежда съгласно чл.446.

В процесния случай съдебния изпълнител законосъобразно е наложил заповор върху банковата сметка на длъжника по изпълнителното дело. Следва да бъде отбелязано, че дори съдебния изпълнител изрично е посочил в заповореното съобщение, че „Заповорът да не се счита наложен върху суми по банковите сметки на длъжника, постъпващи от Националния осигурителен институт“, което следва да се определи като добра практика, в защита на интереса на длъжника. Към момента на налагане на заповор, съдебният изпълнител няма как да знае каква е наличността по банковата сметка на длъжника, дали в нея има спестявания, дали длъжника получава доход от пенсия, трудови договори или граждански плодове. Банката се явява субекта, който след получаване на заповорното съобщение следва да прецени какъв е произхода на постъпилите средства, съответно дали те да бъдат „блокирани“ и преведени на съдебния изпълнител или да бъдат оставени на разположение на длъжника, в случай, че са несеквестрируеми.

В процеса остава недоказано твърдението на ищцата, че сумата от 520.95 лева е била „блокирана“ в следствие на наложения заповор. Не се установява банката да е изпълнила заповор и да е превела на съдебния изпълнител нито тази сума, нито каквато и да е такава от банковата сметка на длъжника. Още повече ищцата твърди, че е изтеглила всички суми от банката и е закрила банковата си сметка.

Както бе посочено по-горе налагането на заповор/възбрана върху несеквестрируеми вземания е допустимо, тъй като заповорът/възбраната ги задържа в патримониума на

длъжника - налагането на запор или възбрана върху вещи не е несъвместимо с несеквестрируемостта и в този смисъл не я нарушава. Вече насочването на изпълнение върху секвестрируемите вещи би било противоправно поведение.

Така в процесния случай не се установява първия елемент от фактическия състав на чл. 45 ЗЗД във вр. чл. 441, ал. 1 ГПК, а именно осъществяването на противоправно действие, извършено от ответника. Обратното установява се, че съдебния изпълнител е положил дължимата грижа като е уведомил банката със запорното съобщение, запорът да не се счита наложен върху суми по банковите сметки на длъжника, постъпващи от Националния осигурителен институт. След като банката е уведомила съдебния изпълнител, че по банковата сметка на длъжника постъпва пенсия не е последвало изпълнение върху несеквестрируемия доход.

Ето защо искът като неоснователен след да бъде отхвърлен.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът има право на разноси, но доколкото доказателства за извършването им не са представени то не следва и да бъдат присъждани.

Мотивиран от горното и на основание чл. 235 от ГПК, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исквете на **К. Г. Г.**, ЕГН *********, с адрес: **АДРЕС с правно основание чл. 45 ЗЗД във вр. чл. 441, ал. 1 ГПК за осъждането на ЧСИ У. К. Д.**, с адрес: **г. АДРЕС**, да заплати на ищцата сумата от 510 лева- обезщетение за настъпили вреди от противоправно действие на ЧСИ Д. на 07.10.2022 г.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____